

Jouluna 2005

Auto on tarpeellinen. Täällä Pornaisissa, lähellä kaikkea ja kaukana kaikesta, auto on lähes välttämätön. Ensimmäiset muistikuvani autosta ovat varmaan sodanajalta Westendistä isän häikäpönttöfordista. En ole ihan varma oliko se Ford, sellainen kantti kertaa kantti kuitenkin. Vähän myöhemmin, kun jo sai bensaa, muistan, kun kylän kauppias pienessä maistissa katseli DKW:taan ojan pohjalla ja totesi, että nyt hänellä ei ole enää autoa. Hän oli muuten mukava kauppias. Kun ensimmäiset karkit tulivat sodan jälkeen kauppaan, kiirehdin kysymään saisiko vielä toisen askin ja jostain tiskin alta hän sen taikoi.

Tyrvännössä käynneistä muistan seka-auton ja Urmaksen Amerikan auton. Seka-autolla matkustettiin Hämeenlinnan asemalta Tyrvännön kirkolle. Junamatkalla konduktöörin lähestyessä aikuiset huijasivat, että minulle ei ole matkalippua, että menehän penkin alle piiloon. Tottelin, ja kyllä heillä oli hauskaa. Pienet lapsethan eivät lippua tarvitse, vaan enhän minä sitä tiennyt. Seka-auto oli minulle pitkään sika-auto. Olisikohan lavaosassa ollut kyydissä jonkun asukkaan kesäpossu. Sodan aikana ja jonkin aikaa sen jälkeenkin oli eläinten pitäminen ihan taajama-alueillakin yleistä. Meilläkin oli Westendissä lampaita, kalkkunoita ja hanhia, jotka joutuivat sitten talveksi rex-purkkeihin. Äidin tehtäviin kuului marssittaa hanhet lahden rantaan uimaan. Vartiokylässäkin meillä oli vielä kanoja.

Urmaksen Amerikan auto oli jo virtaviivaisempi, sanottiinko jo silloin dollarihymy. Sen kyydissä kelpasi päästä Helsingistä Tyrväntöön. Eipä auto keikkunut ja nykynt. Isä kehui Urmasta hyväksi ajajaksi.

Oma autoiluni alkoi vuonna 1964 vanhalla osamaksulla ostetulla Skodalla. Risteyksissä sillä oli tapana sammua ja katsastukset olivat aina useampivaiheisia. Kotimatalla Helsingistä Turkuun ajettiin kovaa kunnes puolimatassa öljyvalo punastui ja heti perään kolisi konepellin alla. Naapurin mies tuli hinaamaan ja hinasi vauhdikkaasti. Poliisi vain sattui kohdalle, hinaaja jarrutti, hinausköysi kiertyi pyörän ympäri, nykäisi ja letka oli puoleksi ojassa. Torujen jälkeen päästiin lopulta onnellisesti Turkuun. Skoda sai uuden käytetyn moottorin, joka kolisi jo valmiiksi.

Seuraava ajopeli oli sekin lähes loppuun ajettu kaksitahtinen Donau eli DKW. Kaupasta tuotua se ei suostunut enää käynnistymään ennen kunnon öljylorausta väljiin sylintereihin. Käynnistys nostatti valtavan savupilven ja melun aamuiselle Ursininkadulle ja joka ikkunaan ilmaantui todistajia juhlistamaan tapahtumaa. Donau palveli lopulta hyvin, kun oppi käyttämään vähän öljyisempää bensiiniseosta.

Vuorossa oli ihan järkevä Fiat 600, johon nippa nappa saatiin tungettua kesäretkelle isä, äiti, lapsi, isovanhemmat ja kaikkien matkatavarat. Usein tämän luokan matkailuautojen tavarateline lastattuna lisäsi auton mitalla sen korkeutta.

Hesarissa kaupattiin Land Roveria ja autokuume iski. Kyllähän nyt Land Rover on tosimiehen auto. Siisti ja hyvä volkkari jätettiin Helsinkiin ja tuotiin Turkuun Lapin työmailla parhaat päivänsä nähnyt lantikka, tuollainen pitkämallinen diesel-peli. Kun seuraavana päivän käytiin Raumalla tuttuja katsomassa, lantikkaa ei uskaltanut sammuttaa. Se ei välttämättä lähtenyt käyntiin kovemmalla pakkasella. Lantikasta tuli pidempi ja arvokkaampi projekti. Korjattiin, maalattiin, verhoiltiin ja lopulta ajeltiin. Sillä oli makeeta näyttää off-roadia Yyterin hiekoilla.

Myöhemmässä elämässä autot ovat olleet enemmän ajamista kuin korjaamista ja hoitamista varten. Paitsi ei tietenkään Rocky. Rocky tuli meille ihan uutena asuntovaunun veturiksi. Vaunuja vaan vaihdettiin aina isompiin ja lopulta se oli Rockyllekin liikaa. Nokka-akseli alkoi hirttää ja kuumennut kevytmetallikansi antaa periksi. Kahden akun avulla saatiin moottori pyörimään, käynnistymään ja matka jatkumaan. Ihmettelivät reissun jälkeen korjaamolla, että kuinka sylinterin päähän oli tullut venttiilin kuva.

Autojuttuja tuntuu mahtuvan lähes joka ikävuoteeni. Millainenhan olisi elämäni ollut ja mikä elämän tilanteeni, ellen olisi koskaan hankkinut autoa. Parempaa vai pahempaa?

Autoa tarvitaan taas joulujuttuihin. Pitää hoitaa asioita sekä käydä kaupoilla, kirkossa, ja hautausmailla. Tietokoneesta avautuvassa virtuaalimaailmassa kaikki ei ole vielä mahdollista.

Kustaankartano H3-osaston seimi

Oikein Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta teille kaikille!

Sytytämme joulun kynttilät, muistamme poistuneita ja tervehdimme tulleita.

Perti, Liljan-Kukka, Manu ja Mikko
Mika, Inkeri, Laura ja Miikka